

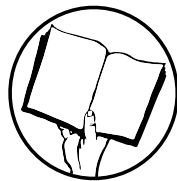

ЮРІЙ ШЕЛЯЖЕНКО

МІЙ ЄВРО МАЙДАН

Юрій Шеляженко

МІЙ ЄВРОМАЙДАН

Київ
Видавець Ю. В. Шеляженко
2013

УДК 821.161.2-92
ББК 84(4Укр)-4
Ш45

Шеляженко, Юрій Вадимович. **Мій Євромайдан** / Юрій Шеляженко – 2-е вид., переробл. та доповн. – К.: Шеляженко Ю. В., 2013. – 32 с.

Євроінтеграцію кожен має починати з себе. Такою є головна ідея цієї збірки публіцистичних та літературних творів, укладеної на честь «Євромайдану» – громадянської акції за вступ України до Європейського Союзу. Читачеві пропонується подумати про майбутнє без фанатизму і, перш за все, відповісти на питання про свій власний внесок у побудову європейської України.

Для всіх небайдужих громадян.

© Юрій Шеляженко, 2013.

ISBN 978-617-7088-02-7

СПРАВЖНІЙ ЄВРОМАЙДАН: БУДЕМО ВІДВЕРТИМИ

Я ніколи не був і не буду фанатом. Я – людина діла.

Магія натовпу на мене не діє. Вона притягує мене не більше, ніж магніт – книжку.

Тому мій «Євромайдан» буде не на площі у екзальтованому натовпі, а у бесіді з вами, розумними людьми, у яких прагнення спілкуватися переважає стадний інстинкт.

Об'єднаємося у тому, що будемо відвертими.

І для цього я пропоную вам відповісти на два простих питання:

1) Що я зробив (зробила) для євроінтеграції?

2) Хто конкретно гальмує євроінтеграцію?

Почну з себе.

1) Я вивчив англійську, написав листа англійській королеві і отримав відповідь.

2) Ірина Фаріон. Вона багато років вчила нас «мовній нормі», диктатурі української й фанатичному уникненню русизмів та інших проявів багатомовності, замість того, щоб вчити спілкуватися з європейцями їх рідними мовами: англійською, німецькою, французькою, тощо.

А поки ви думаєте, що собі відповісти на два простеньких питання – я з вашого дозволу пофантазую, як би на них відповіли деякі знаменитості.

ЯНУКОВИЧ

1) Зробив євроремонт у Межигір'ї.

2) Тимошенко. Тому що не лікується.

ТИМОШЕНКО

- 1) Погодилася на все.
- 2) Янукович. Він не хоче мене лікувати.

АЗАРОВ

- 1) Не паспішав вступати в мітній союз.
- 2) Па-вашому, я гальмую?! Да пашлі ви!

СИМОНЕНКО

- 1) Як олігарх на чолі компартії, я остаточно дискредитував комунізм.
- 2) Мої виборці, які дозволяють дурити себе.

ТЯГНИБОК

- 1) У програмі «Свободи» я вимагаю для України ядерного статусу та європейського україноцентризму. Коли у нас буде атомна бомба, ми змусимо Європу нас боятися і поважати. Тоді подивимося, братва, я хотів сказати – побратими, хто кому митиме туалети! Україна ще стане геополітичним пупом Європи!
- 2) Москалі, «жиди» та гомосексуалісти, які всиновлюють наших дітей.

ПУТІН

- 1) Завербував агентуру в усіх європейських країнах.
- 2) Журналісти, які показують мене азійським деспотом.

FEMEN

- 1) Ми показали українські цицьки Європі.
- 2) Чоловіки. Особливо, жирні попи.

Тепер Ваша черга відповідати на два простих питання:

- 1) Що я зробив (зробила) для євроінтеграції?**
- 2) Хто конкретно гальмує євроінтеграцію?**

Тільки спочатку добре подумайте... Добре?

РАБАМ І ЇХ РАБОВЛАСНИКАМ В ЄВРОПІ НЕ МІСЦЕ

Спробував обговорити з друзями на Facebook ситуацію з євроінтеграцією. Цікава вийшла розмова.

Юрій Шеляженко. Єврохулзи* на Майдані – таке саме ганьбисько, як і тривала комедія Януковича на тему «Ваша Юлька винна, що ви не в Європі». Немічний бунт уболівальників, які самі ніколи не грали в футбол. Вони нічого не зробили, щоб бути в Європі. Жоден з них не створив свій бізнес за європейським зразком, жоден не переріс своїх батьків та вчителів, не змінив докорінно своє життя, не став ненормально щасливим розумакою. Більшість з тих, хто це читає і зараз лаятиметься, не те що не знайшли собі партнера в Європі, але й не вивчили як слід жодну європейську мову. Всі хотіли тупо бути по-православному щасливими: сімейними і працевлаштованими, і щоб життя було без несподіванок. Вони пахали рабами на російських олігархів за російські гроші та думали, що не вони самі, а їхні рабовласники будуть будувати їм Європу. І тепер, після облому, вони вийшли покричати під вікнами власника плантації, поки їх не розгонять такі ж раби в мундирах. Правильно зроблять! Бо дурна річ завойовувати майдани, поки ви не завоювали власну душу. Рабів до Європи не пускають. Як і рабовласників. І це справедливо, бо саме завдяки цьому Європа є Європою.

Леонід Тонковид. Ти правий, але протестувати «за» Європу треба все одно йти. Наскільки вийде, настільки вийде. Не треба одне одного в цьому обламувати. Треба скликати людей, висловлювати волю, прагнення. Щоб не казали, що весь український народ тільки й мріяв стати смиренними рабами російських олігархів.

---

* Хулз (сленговий вираз уболівальників) – найбільш активні, агресивні представники фанатського руху чи клубу.

Вальдемар Жолкевський. І що ви пропонуєте, Юрію? Мовчати?

Юрій Шеляженко. Я пропоную те ж, що і завжди: оволодіти собою, без зайвої паніки і криків. Особисто, ні на кого не оглядаючись, своїм умом, на власний розсуд виходити з відносин рабства і творити відносини доброї волі. Кожна людина має все життя творити навколо себе простір доброї волі, щоб її не затягнуло у орбіти залежності й чорні дірки тоталітаризму. Будьте центром всесвіту. Це просто і радісно.

Леонід Тонковид. Тільки аби не так, щоб це призводило до атомізації. «Центри всесвіту» мають кооперуватися.

Вальдемар Жолкевський. Юрій, будьте центром всесвіту так, щоб московські олігархи (і персонально Путін) це визнали... От тоді можна буде погодитись, що ми центр, а не периферія... Я, приміром, звик впливати... як центр... але є воля тих, які згуртованіші, як орда... і їх вплив переважає... поки що.

Юрій Шеляженко. Страх «атомізації» – це індивідофобія, це зло, це найгірше, чим дурять себе та інших «православні комуністи». Коли я в центрі всесвіту, а Путін не хоче бути в такому всесвіті, він сам виносить себе на маргінес і мені нема діла до того, ким мене вважають всякі гордовиті путіни на периферії. Біс із ними, холодними каменяками. Я будую всесвіт вільних рівноцінних і однаково гарячих душею людей-сонць.

Вальдемар Жолкевський. Юрію, розкажете це орді чекістів, які прийдуть за вами... Це до того, що інколи треба гуртуватися....

Юрій Шеляженко. Вальдемаре, ви боїтесь чекістів не тому, що вони дійсно можуть прийти, а тому, що не вірите в

себе. Повірте в себе і проженіть страх. І згинуть ваші чекісти, як роса на сонці вашої віри.

Вальдемар Жолкевський. Я їх не боюсь, а зневажаю...

Юрій Шеляженко. Зневага – слабка відмазка, коли очевидний страх. Кажу ще раз: не бійтеся. Вірте в себе. Віра рятує від страху.

Вальдемар Жолкевський. Ваша воля не переважить волі мільйонів згуртованих адептів євразійської орди... ви атомізовані, а вони структуровані і заряджені вірою в Путіна і Сталіна... і вони не в паралельному, а у вашому реальному всесвіті... не ховайте голову в пісок, шановний! Я говорю про досвід історичний... коли зграї згуртованих і організованих чекістів вчинили геноцид мільйонів атомізованих і розпорошених селян України... чи ви вважаєте цей факт моєю хворобливою уявою?

Юрій Шеляженко. Це ви ховаєте голову в пісок атомізованої зневаги, а я об'єднаний зі всім всесвітом силою своєї віри. На моєму боці людство, на моєму боці природа. Якась свора здичавілих від ненависті, зневаги та тиранопоклонства вояк є нічим порівняно з силами, які стоять на моєму боці. І оскільки я живу вічно, я знаю, що в кінцевому рахунку я вже переміг, коли повірив у себе.

Вальдемар Жолкевський. Згоден з вами щодо Всесвіту. Але я хочу, щоб вони мені не смерділи вже зараз... Щоб їх не було... А ця звиродніла згряя все ще існує... І не стає білою і пухнастою, через свій страх, до речі, і ненависть... І з цим треба щось робити... Якось їм протистояти... А значить гуртуватися, хоча б інколи...

Юрій Шеляженко. Все правильно, віра дозволяє вільним людям розумно домовлятися і прагматично гуртуватися замість обожнення кривавих тварюк, які ведуть

нарід до прірви.

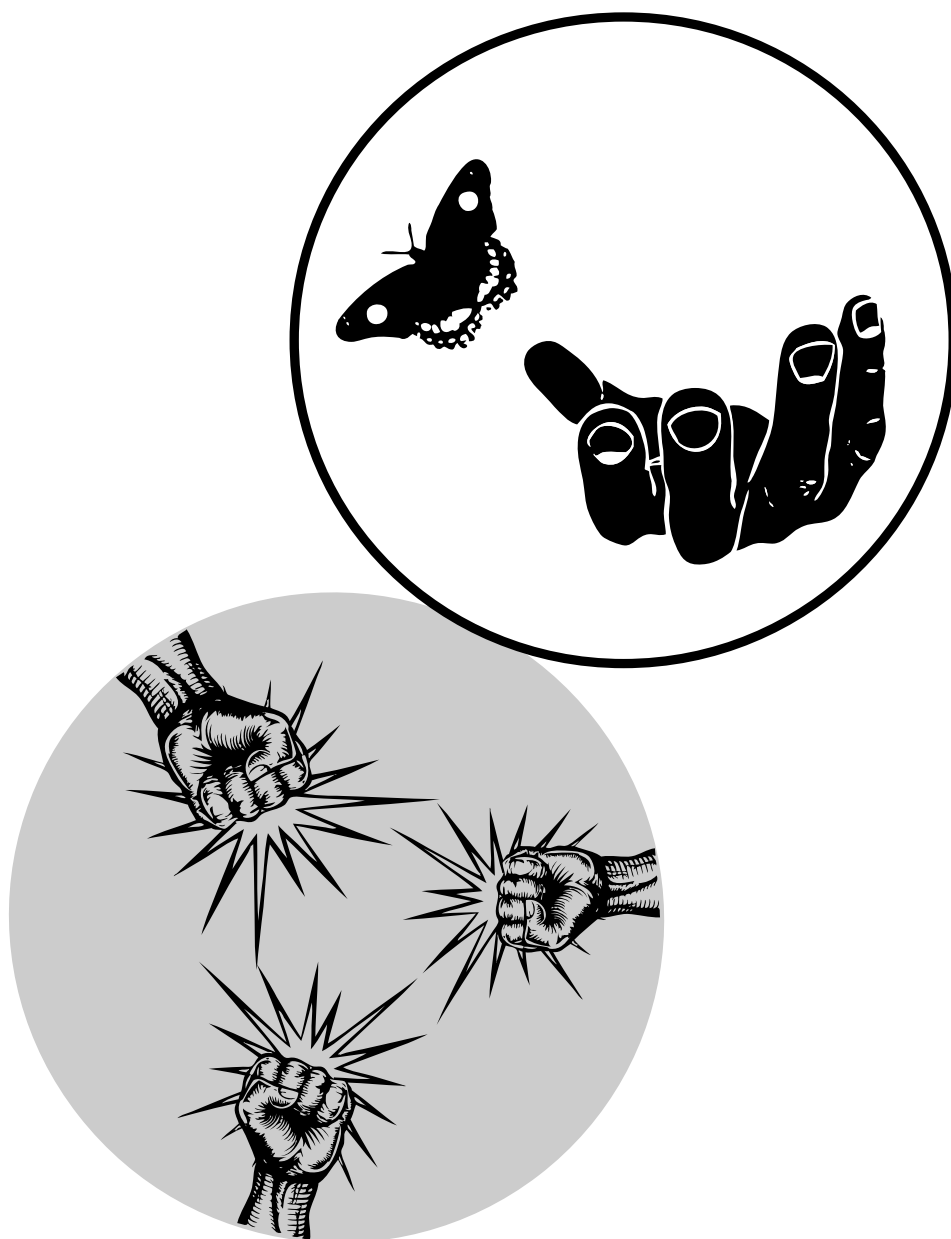
Вальдемар Жолкевський. Так от і я про це ж... А значить, може й не варто критикувати тих, хто зібрався на майдані? Бо це вже спроба... це крок... а дорогу подолає той, хто зробив перший крок... Може, варто повірити в них... і в цьому проявити гармонію щодо спільноти... витворити необхідні вібрації у всесвіті... Як ви вважаєте? Чи не варто повірити у шанс, що саме зараз люди, як ВІЛЬНІ партнери, здатні зупинити чорну євразійську орду рабів? Вони ж, принаймні, вільніші за оту орду рабської беркутні, яка все ще кориться євразійським ханам...

Юрій Шеляженко. Ви без надії сподіваєтесь, це шляхетно і традиційно. Але не треба бути пророком, щоб бачити, чим все закінчиться, бо головна проблема таких зборищ полягає в тому, що вони не вчать людей мислити самостійно.

Вальдемар Жолкевський. Був цілий причинно-наслідковий ланцюг, низка причин, чому ми стали такими... Це історія народу останніх, як мінімум, 300 років... Колективна свідомість українців вражена бацилами зневіри і брехні навмисно... І це робилося централізовано, через освіту, ЗМІ, колективи, викладання історії... Тотально і тоталітарно... Йшла промивка мізків, велика, різнопланова і різнорівнева... у багатьох площинах... Щоб створити слухняного раба... І ті сильні, які пручаються, варті поваги і пошани... Саме такі перемагають... МИ ПЕРЕМОЖЕМО!!! Мислити самостійно будемо після перемоги... До речі, треба не тільки мислити, а й ТВОРИТИ, бо ми всі творці, але зараз варто ТВОРИТИ ОДИН ПРОЕКТ... Бути співтворцями його...

Юрій Шеляженко. Все правильно, але є одне але: єдність у різноманітті. Тож більше героїв, добрих і різних. Слава Україні, героям слава!

РЕВОЛЮЦІЯ В ДУШІ

Ви знову живете у передчутті революції. Прогнози, що завтра все зміниться, стали звичними і регулярними, наче божевільні віщування про кінець світу.

Вам не подобається, як влаштоване суспільство. Вам не подобаються люди навколо і, тим більше, не подобається начальство. Ви нікого не хочете слухати, ні з ким не хочете домовлятися. Ви єдині лише у гніві та в очікуванні чудес.

Ви хочете змін. Старше покоління сподівається на зміну поколінь. Молодші заглядають в рот старшим в очікуванні наказу змінитися. Мрійники ненавидять реальність, чекаючи, що їх мрії здійснисть хтось інший. Реалісти ненавидять мрії, чекаючи, що план дій для них вигадас хтось інший – та ще й заплатить їм за те, щоб вони знайшли своє щастя!

Ви не існуєте, бо не мислите. Не хочете думати, «ламати голову». Солодке забуття – ваша головна потреба, і ви кладете на ніч під подушку непрочитані книжки замість того, щоб уважно читати їх, міркуючи над кожним словом. Ви підкоряєтеся відчуттям та імпульсам замість того, щоб володіти собою. Ви постійно жертвуєте собою, перекладаючи відповідальність за себе на когось іншого.

Ви очікуєте дива у будь-якій формі, окрім власних добрих справ. Але дива не станеться, поки ви шукаєте його зовні, а не всередині себе.

Ви відчуваєте, що всесвіт недосконалий, і це справді так. Що б ви не вподобали, кого б ви не полюбили, рано чи пізно доведеться розчаруватися. Бо навколо вас нема нічого досконалого. Все, що збоку, рано чи пізно починає виглядати недосконалим. Достатньо глянути на себе збоку, щоб розчаруватися в собі.

І ніякої революції не станеться, якщо ви кричатимете про своє розчарування. Всі кричать, а світ не міняється. Розчарування можна перебороти, відкинувши ненависть та зневіру, прийнявши всесвіт таким, який є – не як даність, а як інструмент самоудосконалення, бо ви завжди знаходитеся в центрі всесвіту, ви є всесвіт і ви міняєте себе на краще, удосконалюючи всесвіт.

Людина – не те, чим виглядає збоку. Людина – невидима, ідеальна душа, яка володіє всесвітом, у якій завжди є прагнення досконалості. Це голос Божий, світло з неба, шепіт совісті, водоспад доброї волі. Тому не варто чекати змін та революцій. Користуйтеся внутрішнім імпульсом, словом Божим всередині себе, щоб рухати недосконалий всесвіт у досконалому напрямку.

Знаю, зазвичай ви стоїте спиною до Бога. Повернутися

обличчям до Бога – це найголовніша революція. Людям, яким вистачає натхнення спілкуватися з Богом, вистачить також натхнення на будь-яку добру справу.

Сприйміть релігію не як тінь минулого, а як джерело натхнення. Повірте у майбутнє, побудоване власними силами. Не за чужим, а за власним планом. Майбутнє, особисто змальоване вами на чистому аркуші всесвіту. Для вас, створених за образом та подобою Бога-творця, нема і не може бути якогось остаточного священного писання, бо священне писання твориться щодня у спілкуванні людей з Богом. Нема і не може бути якогось споконвіку правильного традиційного обряду, бо звичних обрядів варто дотримуватися лише в очікуванні одкровення, яке змінює звички разом із уявленнями про звичне. Нема і не може бути якоїсь єдино правильної церкви або релігійної громади, бо жодна сила, навіть сила організованої людської маси та громадської думки більшості, не може стримувати покликання вільних душ самотійно звертатися до Бога та творити добро від Божого імені.

Щоб перемогти усі розчарування, треба здійснити революцію у власній душі. Стати суверенною особистістю, опанувати свою долю, знайти щастя на самоті. Навчитися творити добро і домовлятися з людьми про спільне творення добра, спільну вигоду, спільне благо. Бо не почуття, а розумний договір людей, які високо цінують один одного, є основою людської солідарності та досконалості суспільства.

Як би не хотілося жити всліпу, треба боротися з собою та підкоряти свої потреби добрій волі розуму.

І коли ви переможете себе, ви зрозумієте, що справжня перемога – не помста, не знищення ворога, а творення своєї вільної душі, чесної, гідної і тому непереборної.

ЕНЕРГІЯ ТА ІНЕРЦІЯ ДЕРЖАВНОСТІ

Всі претензії українців до своєї улюбленої держави та ненависної влади можна узагальнити в трьох словах: дайте більше енергії.

Дайте економічній енергії – енергії грошей, дешевих товарів широкого вжитку, високих зарплат, пенсій, соціальних виплат.

Дайте соціальній енергії – енергії зібрання, масових народних рухів, які б дарували людям почуття захищеності, самоповаги та впевненості у майбутньому.

Дайте цивілізаційній енергії – енергії євроінтеграції, енергії технологій, більш простого життя завдяки освіті, більш довгого життя завдяки медицині, більш комфортного життя завдяки науці, більш радісного та осмисленого життя завдяки розвагам, видовищам та іграм.

Дайте, дайте, дайте більше енергії, бо життя не має сильного поштовху і ледве рухається по інерції!

Нема нічого більш природного, ніж бажання наповнити життя енергією. Чому ж енергії завжди не вистачає і звідки може взятися бажана енергія? Щоб відповісти на це питання, замислимося над самою природою енергії.

Енергія – це рухливість; інерція – непорушність. Інерція пов'язана з енергією. Ці дві протилежності є одним цілим, як ріка та її береги.

На яку б позицію ми не стали, власна позиція здається нам інертною, а протилежна – енергійною. Коли стоїш посеред річки в човні, відчуття, що рухається берег, таке саме переконливе, як відчуття руху річки, що виникає під час спостереження за човном з берегу.

З фізики ми знаємо, що вода тече згори вниз під впливом гравітаційної енергії. Тому течія ріки поєднує в собі дві сили: дію води та протидію берегів. Або, навпаки, дію берегів та протидію ріки. Все відносно. Рух виникає в поєднанні, взаємодії цих сил. І ця взаємодія є сутністю енергії.

Отже, енергія є взаємодією. Чим більше складових зібрано воєдино в цій взаємодії, тим сильніша енергія, тим швидший рух. Ми можемо гребти веслами і рухатись стрімкіше за течію, додавши до гравітаційної енергії енергію своїх м'язів. Можна підняти вітрила і користуватися енергією попутного вітру. Можна встановити на човні двигун, щоб пришвидшити рух завдяки його механічній енергії.

Буття наповнене енергією. Та сама енергія, якої ми бажаємо, знаходиться навколо нас – достатньо усвідомити це і взаємодіяти. Образно кажучи, навколо купа річок і купа човнів. Нам достатньо обрати свою ріку і свій човен, щоб рухатись своїм шляхом, причому швидкість нашого човна залежатиме виключно від нашої винахідливості.

І питання про вічну нестачу енергії – це, насправді, питання про те, чому ви не хочете шукати свою річку і свій човен, наче очікуючи, що річка сама притече до ваших ніг і нею припливе човен з укомплектованою командою, яка благодатиме вас зійти на борт.

Звісно, таке бажання має право на існування. Знайдуться і реалісти, які так-сяк задовольнятимуть це бажання – як рабовласник задовольняє бажання рабів про забезпечення мінімального рівня харчування та зайнятості. Хоча по суті це бажання жити без розуму, автоматично, не відповідати за себе.

Природа та виховання у дусі суспільних звичаїв щедро наділяють людину енергією купи корисних автоматизмів.

Ми автоматично їмо, автоматично розмножуємося,

автоматично працюємо, автоматично шукаємо товариства.

Можна навіть переконати себе, що з цих автоматизмів складається все життя. Але це все одно, що вважати, ніби на світі нема жодної річки, а якщо є – іншим, нібито, поталанило народитися в човні, а ти от від природи чомусь позбавлений човна. Дурніше цього може бути хіба що уявлення, ніби ті щасливчики ще й народилися у вишиванці!

Вибір простих шляхів, потреба в автоматизмі – це наша інерція. Життєві потреби, які, здається, повинні бути задоволені самі собою – це наша інерція. І соціальна держава, яка обслуговує цей автоматизм – інерція державності.

Автоматизм – мала частина внутрішньої енергії людини. Набагато сильнішою є сила волі, бажання та свідомий намір безперервно змінювати на краще себе і весь світ разом із собою.

Істина в тому, що людина не може по-справжньому вірити в себе, не віруючи у свою єдність зі всім світом. Адже енергія віри в себе є енергією взаємодії людини з усім буттям.

Сила людської віри в себе вимірюється її альтруїстичністю. Якщо людина не допомагає іншим людям, не домовляється з ними, така людина просто не має віри в себе, позбавлена енергії волі до життя. Її розум інертний: замість взаємодії, узгодження своєї енергії зі всією енергією світу, цей розум шукає предлогів для самоусунення та тримає себе у полоні ілюзій, наче автоматизми важливіші та сильніші за розум.

Важливо розуміти, що альтруїзм не є самовідреченням. Якщо це відречення – то відречення від інертного в собі. Але це також посилення себе – посилення своєї енергії за допомогою всіх доступних енергій буття.

Зараз українська держава законсервована страхом, репресивністю, протестністю. Держава боїться громадян, громадяни бояться держави. І держава, і громадяни зупинилися в розвитку. Це сталося тому, що інерція потреб переважила енергію задумів.

Ми надто зайняті мріями та бажаннями, реалізація яких безпосередньо від нас мало залежить, і дуже мало

замислюємося про те, як самотійно змінити своє життя на краще, як за власною волею і завдяки своїм власним зусиллям стати іншими, кращими людьми. І це, на жаль, вважається нормою.

Замість того, щоб заробити грошей – вважається нормою вимагати, щоб олігархи поділилися.

Замість того, щоб дійти згоди між собою – вважається нормою вимагати, щоб інакомислячі заткнулися.

Замість того, щоб створити собі комфорт, вважається нормою вимагати, щоб держава створила комфорт для всіх. І держава обіцяє це та не виконує, бо брехня виявляється комфортнішою за правду, а інших способів задовольнити потребу інертних людей у комфорті просто не знаходиться за законом збереження енергії. Такі реалії соціальної держави.

В тому і проблема, що Україна – соціальна держава. Держава, в якій кожен зациквився на своїх потребах і протестує проти задоволення потреб інших, щоб свої потреби були задоволені державою першочергово.

Ця інертна держава заохочує сліпий егоїзм лінивого споживача. В тому числі, політичний егоїзм. Адже простіше і приємніше бути глядачем, ніж бути діючою особою. От політики і перетворили народовладдя на суцільну виставу, оголошуючи зі сцени нездійсненні бажання інертних глядачів про покращення життя сьогодні-завтра без свідомих самотійних зусиль кожної людини. Отримувати задоволення від споглядання цієї вистави здатні лише самовдоволені егоїсти, які вважають, що політична сцена призначена для змагання потреб отримати доступ до державного корита, а не випрацювання вигідних для кожного громадянина рішень.

Треба шукати бажану енергію в собі. Ніде більше ми не знайдемо її. Наші ідеї, наша творча воля та праця – енергія державності; наші потреби, які ми не задовольнили самотійно і вимагаємо цього від держави – її інерція. Наш гнів, протест, зневага до інакших, насильство – теж інерція.

Лише від нас залежить, чи буде держава застійним коритом для свиней або швидкою течією, що несе по річці вільний флот шукачів свого щастя.

ПІДМАНУЛИ, ПІДВЕЛИ!

Пісенне звернення народу України до своїх політичних тварин.

Обіцяли в понеділок
До Європи вести сміло,
Тишком не туди пішли –
Підманули, підвели!

Приспів:
Ви ж, собаки, підманули,
Ви ж, барани, підвели,
Чесний люд, козли, неначе
Кошеняток розвели!

Ви казали у вівторок,
Що добробут буде скоро,
Ціни до небес зросли –
Підманули, підвели!

Приспів.

Ви казали у середу,
Що життя нам буде медом,
Ваш режим нам насолив –
Підманули, підвели!

Приспів.

Ви казали у четвер,
Будуть в нас права тепер,
Придушили як могли –
Підманули, підвели!

Приспів.

Ви казали у п'ятницю,
Вори сядуть у в'язницю,
А самі бабло гребли –
Підманули, підвели!

Приспів.

Ви казали у суботу,
Що ви служите народу,
За холопів нас взяли –
Підманули, підвели!

Приспів.

Ви казали у неділю:
Буде свято, буде Вільнюс.
Проти зрад Майдан зібравсь,
Ми в ЄС йдемо без вас!

БИЛИСЯ ДО КРОВІ ХЛОПЦІ НА МАЙДАНІ...

Билися до крові
Хлопці на майдані.
Бились за Європу,
Бились до світання.

Билися за свято,
Бились за ялинку.
А чого добились?
Хоч справляй поминки...

По знаменах в бійці
Потоптались берці,
Вдарили по нирці
І розбили серце.

В бруді та у крові
Прапор синьо-жовтий,
І зірки Європи
Змішані із жовчю.

Падають сніжинки
Із перцовим газом
На скелет ялинки
У строю спецназу.

Билися фанати
З слугами тирана.
Билися солдати
Проти хуліганів.

Билися, бо лідер
До людей не вийшов
І проспав гармидер
Штаб із трьох не гірших.

Билися, бо гніву
Нікуди вже діти,
Діти з лютим співом
І з кийками діти.

Бились безголові
Проти безголових.
Бились у шоломах,
Бились без шоломів.

Палками махали,
Кидались пляшками
І мерщій тікали,
Щоб сховатись в храмі.

Билися нормально,
Билися як треба.
Нині всі в лікарні.
Поважають себе.

На сусідніх ліжках
Беркут і фанати.
От вам, браття, книжка.
Не бийтесь! Читайте!

УКРАЇНІ ПОТРІБНІ ОДИНАКИ

Чому з дитинства нас привчають триматися вкупі у класах, групах, гуртках, натовпах та чергах, організаціях, корпораціях, установах та інституціях, молитися на колектив, жертвувати собою заради всемогутнього і всемилостивого колективу, принижуватись самим та принижувати кожного, хто висовується? Чому ми звикли і тупо погоджуємося не вірити собі та брехати іншим, чому казати правду від себе не вигідно, а брехнею від імені всього народу легко купити славу та багатство? Чому наше життя замість власної доброї волі людини, конкретних, особистих дій, домовленостей та задумів, самотійно створених нами цінностей будується на міфах про блаженність соціальних відносин, істинну і всемогутню суспільну думку, священність соціальної норми? Чому, читаючи це, ви гніваєтесь на автора за його «ненормальність», а не гніваєтесь на себе за бездумність, бездіяльність та стадність, за те, що замість особистого розвитку безплідно товклися у натовпах, говорили пусте і марно шукали істину в шумі, не бажаючи бути розумною людиною і вигадати свою істину самотійно? Це – індивідофобія, страх бути собою, що паралізував українців.

Україні потрібні одинаки. Самостійні у скупченні. Цілеспрямовані у гніві. Щедрі у радості. Креативні у любові. Дурна річ – виплескувати емоції, робити жести, повторювати і повторювати мантри про громадянське суспільство, націю, історію, реформи, освіту, ринок, покращення, євроінтеграцію, суспільну думку, мораль та менталітет. Все це старе, рабське.

Ви знаєте різницю між Богом та дияволом? Бог хоче, щоб ви володіли собою. Диявол, навпаки, хоче володіти вами і для цього купляє вашу душу обіцянками та насолодами. А тепер подумайте, Бог чи диявол – міфічне всемогутнє «Суспільство», «божество» «світської релігії» соціального фундаменталізму, що створило людину як свого раба? Його «дари» – заробіток, що дозволяє задовольняти потреби та робити пожертви на олтар «Суспільства», і статус, що дозволяє вимагати жертв від імені «Суспільства» та годуватися з його олтаря. Бог чи

диявол кличе вас, не думаючи, імпульсивно реагувати на подразники, споживати насолоди, гнівно протестувати проти здорового глузду, жити, піддаючись почуттям, не керуючи собою і шукаючи собі господаря чи господа, що безкоштовно навчить вас, нагодує вас та благословить на війну та розмноження в ім'я вічності простого тваринного життя?

Настав час зрозуміти: суспільства не існує. Існує тільки твоя добра воля. Україна – це ти. Скільки б людей не скупчувалося, скільки б людей не гнівалося, скільки б людей не раділо, скільки б людей не любило, неважлива кількість: важлива лише якість. Якщо ти лайно – Україна буде купою лайна. Якщо ти промінь сонця – Україна буде золотим небом.

Суспільство – це ти і твої відносини з людьми; будуєш добрі відносини – Україна добра, будуєш погані відносини – Україна погана. Удосконалюй свій народ: будь одинаком. Власне, ти давно одинак: всі носії суспільних статусів з пустими душами волають про «атомізацію суспільства», б'ються в істериці, демонструючи тваринний страх втратити владу над тобою дурнуватими нападками на «егоїзм» та «індивідуалізм». Самотність завжди була нормою, а колективи, що борються з «егоїзмом», завжди були гуртками самообману, зграями вошивих, хрипло гавкаючих собак, що обирають своїм тотемом якусь велику кровожерливу тварюку, якогось хворого на голову збоченця-колективіста. Дай волю цим «соціальним істотам» – вони б, як Сталін та Гітлер, винищували всіх розумних, всіх одинаків, здатних мислити самотійно, всіх тих, хто розвивається сам, а не імітує розвиток з-під палки або заради дешевих подачок. Вони кличуть тебе на війну. Це війна проти тебе, твоєї душі.

Не бреші собі, ніби ти – як всі. Брехати негарно. Визнай чесно: я – одинак! Почувайся народом в одній особі. І зроби свою самотійність своєю найсильнішою стороною. Вір у себе, володй собою. Перетвори всесвіт, що належить тобі, на реальність радісного спілкування та плідної самотності, згоди людей, вічного життя, безперервного щастя. І частиною створеного тобою прекрасного одноосібного життя буде інша, суб'єктивна, не байдужа Україна, якій потрібні одинаки.

КОЛИ Я НЕ БАЖАЮ

Оповідання.

Алея парку. Вологе жовте листя з червоними прожилками на чорному, як нічне небо, асфальті. Шорох кросівок. Вітер перегукується із хлоп'ячою балаканиною. Їх п'ятеро. Вони нудьгують.

– Вже скоро,– обіцяє один.

От і прийшли. Це схоже на цитадель. Цитадель спокою, відгороджену стіною з вічнозелених кущів. По боках входу стоять на сторожі дві туї. В камінь під ногами міцно вліті металеві літери: «Приватна власність Валентини Світко. Ласкаво просимо, дотримуйтесь порядку».

Всередині – височезний дуб. Навколо дерева – три скамійки під навісами. Затишно.

– І що тут?

– Місце, де можна відпочити.

– Куди ти нас привів?!

– Я тут завжди відпочиваю. Читаю книжки.

Хлопці презираються. Гніваються.

– Ми хотіли розважитись після школи! Ти сказав, що знаєш місце!

– Він ненормальний.

– Капець.

– Дивіться, білка!

На землі біля дуба білка нахилиє голову праворуч. Люди цікавляться нею, а вона цікавиться людьми. Високі довгі вуха наче подвоюють її зріст. Нема сумнівів: вона підслуховує.

– Так, білки живуть тут на дереві.

– Серед бездомних тварин епідемія сказу. По телевізору казали.

Це звучить жорстко.

– Вона виглядає здоровою.

– Ти не можеш знати.

– Вона не бездомна, вона живе на дереві.

– Годі вже! Ловіть її!

Хлопець заступає дорогу. Один з супутників спльовує, інший стискає кулаки.

– Відійди, придурок! – кричить третій.

Той не відходить. Всі накидаються на нього, хапають за руки, б'ють. Він відбивається, штовхає кривдників руками і ногами. Падає розірвана синя сумка. Вилітають на всі боки й тонуть в осінньому листі підручники, зошити, мобільний телефон: батарейка окремо, корпус окремо.

– Не бийте його! Я нагодую всіх цукерками! – лунає, як свисток на футбольному полі, сильний дівочий голос.

Бійка зупиняється. Підходить незнайома дівчина.

– Як вам не соромно!

– Іди звідси і засунь свої цукерки...

– Тут не можна битися. Вас фільмує прихована камера.

Хлопці презираються та задкують до виходу. Тікають. Дівчина кричить услід:

– Навіщо ти йдеш з ними?

Той, що заступився за білку, зупиняється. Обертається. Отримує ззаду удар ногою. Вибух сміху.

– Залишайся з нею!

– Це його дівчина!

Він не звертає уваги. Кульгаючи, повертається. На губах кров: закусив, щоб не розплакатись.

– Мене звуть Наталя.

Наталя руда і синьоока.

– Павло.

Павло бритоголовий. Така гігієнічна мода.

– Куди ж ти пішов, Павле, коли розгубив усі речі?

Хлопець нарешті помічає, що загубив сумку. Кидається збирати підручники та зошити. Вставляє батарейку назад в мобільний телефон. Піднімає уламки кришки.

– Треба його відремонтувати, – коментує дівчина.

– Та вже зламалося!

– Все одно відремонтуємо. Запрошую тебе в гості.

– Десь тут живеш?

- На вулиці Костенко.
- А я у провулку Програмістів.
- Це ті нові багатоповерхівки?
- Так, ми живемо на 16 поверсі.

Вони виходять. Білка видряпалася на дерево і сидить на гілці, проводжаючи пару загадковим поглядом очей-ікринок.

- Тобі тут, мабуть, подобається, Павле.
- Звідки знаєш?
- Я тебе бачила багато разів.
- Здається, я тебе теж бачив. Але був зайнятий книгою.
- Я теж думала про щось своє. Інакше б давно познайомились. Ти сміливий, захищав білку. Хоча білка сама втекла б від твоїх друзів.

– Які то друзі... Однокласники. А ти в нашій школі, 245-й?

– Ні, я вчуся вдома. По дистанційній програмі через інтернет та у тренінгових центрах кілька разів на тиждень. Один з тренінгових центрів у нашому будинку, там живе вчитель хімії. Ми робимо прості дослідди.

– А ми на уроках хімії тільки переписуємо з дошки формули... Ти що, одиначка?

– Нас називають одинаками. Це проблема?

– Ні, але ви якісь не такі...

– Ну, ви теж не такі, як ми.

Удвох одночасно посміхаються.

– Я чув, що місце, де росте дуб, також належить комусь з ваших.

– Так, господині Валентині Світко. Вона ландшафтний дизайнер, живе в нашому будинку.

– Як ти її назвала?

– «Господиня». Вона просить всіх її так називати. Їй подобається.

– Вона справді встановила там камери спостереження?

– Не знаю. Це було б правильно. Але я все вигадала, щоб зупинити бійку.

– У нашому класі дівчата не втручаються в бійки хлопців.

– Мабуть, їм подобається видовище. Вам, колективістам, аби побитися.

– А ви, одинаки, плюєте на інших з високого балкона.

Далі крокують мовчки. Павло вже не кульгає.

– Я не вмію битися, – зізнається Павло, – Батько не дає грошей, щоб ходити в спортзал. А в школі уроки фізкультури не кращі за просту зарядку.

– От і добре. Якщо ти не вмієш битися, ти не б'єшся.

– Що?!

– Якщо не вмієш лаятися – не лаєшся. Якщо не вмієш красти – не крадеш. Коротше, треба вміти щось добре.

– Я чоловік, маю вміти битися.

– Якщо б ти вмів битися, ти був би не чоловіком, а забіякою.

– Всі нормальні чоловіки вміють битися! Це спорт!

– У спорті не б'ються, а змагаються. І чоловіки, і жінки. Б'ються забіяки, коли нема розуму домовитись між собою.

Розпочинається запекла суперечка. Нарешті, виклавши один одному купу різних поглядів на життя, діти погоджуються, що кожен має вміти захистити себе і словом, і ділом. Підходять до будинку Наталі.

Ліфт. Прізвища й імена поряд з кнопками поверхів. Двері квартири з написом «Наталя Висока».

– Твою мати теж звуть Наталя?

– Ні, це моя особиста квартира. Я її орендую в житловій корпорації. Одинакам з семи років належить жити самотійно, якщо ти не знав.

– А де живуть батьки?

– Тато – двома поверхами вище. Мама до кінця року знімає кімнату в Шовковому Хмарочосі у Пекіні, а потім поїде до Йоханнесбургу. Вона виготовляє незвичні харчові добавки за спеціальним проектом, щоб випробувати всі інгредієнти в світі.

– Ви з нею, мабуть, рідко зустрічаєтесь.

– Майже щотижня проводимо відеоконференції.

– Все одно, вона занадто відірвалася від сім'ї.

– Я сама собі сім'я. А договір про моє народження та виховання батьки в основному виконали. Залишки зобов'язань мати може виконати дистанційно.

– Виконати... що?!

– Вони з батьком домовилися до повноліття позичати мені дві чверті вартості оренди мого помешкання. Решту я плачу сама. Втім, батьки дуже добрі до мене. Я планую до п'ятнадцяти років повернути борг.

Маленька затишна кімната.

Незастелене ліжко.

Кондиціонер.

Замість трьох стінок – полиці з книжками, іграшками і купою інших предметів, призначення багатьох важко зрозуміти.

Деякі полиці виглядають акуратно, інші занедбані та захащені – схоже, ними давно не користувалися.

Одна стінка жовтувата з каліграфічними візерунками тексту від стелі до підлоги, підкреслено заголовок: «Декларація суверенітету особистості Наталі Високої». Це екран інтернет-консолі.

Павло сканує поглядом незнайоме приміщення.

– Бачиш декларацію? Я її підписала п'ять років тому, коли мені було сім. Там є кілька вдалих поліпшень порівняно зі звичаями. Я пишаюся своєю декларацією.

Наталя бере скотч зі столу, заваленого паперами, і склеює кришку від мобільного телефону. Віддає Павлу.

– Тримай! До речі, у нашій тренінговій асоціації з підприємництва є пацан, який страхує мобільники. Внесок – двадцять гривень на місяць. У разі, якщо телефон розбився без твоєї вини і це підтвердять свідки або відеозапис, він дасть тобі новий дешевий мобільник замість старого. Займається цим з десяти років і поки не прогорів.

– Скільки йому років?!

– Чотирнадцять.

– Він крутий. А мені батьки навіть не дадуть грошей на таку страховку.

– Тоді зароби сам.

– Розкажеш, як?

– Нема проблем!

– Тоді давай дружити.

- На яких умовах?
  - Що?! Ти не зрозуміла: давай будемо друзями!
  - Це ти не зрозумів. Ми, однаки, не дружимо. Ми укладаємо угоди.
  - Точно, я про це чув. Але дружба... Це як сім'я.
  - Отож. Сім'я – це угода про зібраність життя людей, коли я декларую свою здатність жити самотійно, допомагаю старим вести господарство або коли домовляюся з кимось народити і поставити на ноги людину на певних умовах. Дружба – те саме. Отже, які умови угоди про дружбу ти пропонуєш?
  - Ну, не знаю... Вибач, але... Я можу запропонувати руку і серце?
  - Ні, любов'ю не торгують. Тримай свої почуття при собі. Це загальний принцип, але ти його не знав, тому хай це буде першою умовою угоди. Згоден тримати свої почуття при собі?
  - Згоден.
  - Добре. В обмін я розповідатиму, як живуть однаки.
  - А ще як ви дружите?
  - Я могла б тобі заплатити сто гривень за участь у фільмі за моїм сценарієм, бо цей фільм треба зняти для тренінгу по відеоблогам. Сюжет буде на десять хвилин, але попрацювати над ним доведеться половину дня. Скажу чесно, щоб ти потім не ображався: я розміщу сюжет у платній навчальній мережі і зароблю на ньому разів у три більше, ніж заплачу тобі. Я маю класний сценарій.
  - Добре, домовились. Що тобі ще від мене треба?
- Наталя посміхається:
- Дивне питання. Нічого не треба.
  - А договір про дружбу?!
  - Договір потрібен нам обом для самовдосконалення. Ти ж знаєш, однакам нічого не треба ні від кого.
  - Може, вам не треба дихати?!
  - Не треба, це відбувається само собою!
- Діти сміються.
- Ви, однаки, дивні. Чому вам нічого не треба?
  - Я сама думала над цим. Але мої думки дорогого

коштують.

– Мені не подобається бути самотнім. Я люблю свою сім'ю.

– Можна прекрасно бути самотнім в сім'ї. Ти сам собі сім'я! Ти просто не контролюєш свої почуття. Я тебе навчу насолоджуватись самотністю. Зараз не печерна доба, щоб ліпитися до кого попало просто від невміння належати собі. До речі, не дружи з тими однокласниками, які тебе скривдили.

– Ти не розумієш. Вони сильні. Я хочу ходити з ними.

– Навіщо? Ганятися за білками? Бити когось?

– Ну, не знаю.

– Проаналізуй. Побачиш, вигідніше бути самотнім.

– Мати каже, що я ще малий для філософії. Я люблю маму і слухаюсь її.

– Ти теж дивний. Слухайся себе. Щастя тобі.

– Бувай.

Дівчина крутить регулятор прозорості. Стіна-екран перетворюється на вікно. На вулиці дощ. Наталя позичає Павлу парасольку. Хлопець іде додому.

Дівчина замислюється.

Знімає з полиці книжку відомого поета.

Перегортає кілька сторінок, ставить на місце. Заплющує очі, за хвилину розплющує. Бере аркуш паперу. Пише:

Я не бажаю на плечах сидіти.

Сама збудую сходи в висоту.

Я не бажаю жити просто й сито.

Коли я не бажаю, я расту!

ЛУНАЄ ПІСНЯ НАД МАЙДАНОМ

Оповідання.

Перед світанком, у ранкових сутінках, неба торкнувся Бог. Ніхто не бачив цього благословення, як вже сотні років мешканці міст не помічають росу на траві.

Але Бог знав, що робив. Так, люди переважно дивляться під ноги у пошуках каменюки, а потім – один на одного у пошуках мішені. Однак той, хто наважиться знехтувати звичками, гляне вгору у пошуках одкровення і має знайти істину, неповторну, божественну, суто індивідуальну.

«Сьогодні ми вийдемо на майдан» – подумав Політик, щойно розплющивши очі, – «Опозицію вже давно не пускають до влади, тому ми зібрали тисячі й тисячі людей, щоб пред'явити владі одну велику претензію. Влада змушена буде поступитися».

«Радикальні екстремісти знову підбурюють людей до бунту проти реформ» – прочитав Правитель у оперативному зведенні, першому документі, з якого починався кожен робочий день. І золотим пером, червоними чорнилами накреслив резолюцію: «Закликати до порядку. У разі необхідності застосувати силу».

«Я піду на майдан, бо там будуть усі. Ціни ростуть. Чиновники знахабніли. Нові заборони щодня. І перспективи ніякої. Одні розмови про реформи, брехня і лайно. Набридло так жити» – думав Городянин. Цих думок він набрався у розмовах з сусідами, на роботі під час перекуру, з листівок, якими обклеєні всі стіни... Деякі з них він сам потайки клеїв, як то кажуть, «для екстріму».

Бойовик роздавав товаришам травматичну зброю та електрошокери, засоби охорони порядку під час мітингу. Виконував свій обов'язок машинально, з чистою головою. Якщо б його спитали, що він думає про мітинг, він би сказав: влада не піде на поступки мирно. Однак ніхто нічого не питав, бо всі бойові товариші думали так само й були готові до рішучих дій.

Генерал міліції, прочитавши резолюцію на оператив-

ному зведенні, дістав із старого іржавого сейфа заздалегідь затверджений секретний план масових арештів та придушення збройного повстання.

«Звичайно, я піду на майдан. Завжди треба бути десь присутнім: на лекціях, бо так треба професорам, на вечірках, бо так треба друзям, і на цьому мітингу, бо туди піде моя дівчина. Я б сьогодні працював і працював, є натхнення, душа співає. Але нема часу. Треба йти на мітинг» – думав Студент.

У модному бутіку Студентка купила спортивну кофту з вишитим обличчям легендарного революціонера: «Всі подружки запрошують хлопців на майдан. Чим я гірша? У мене такий прикид, такий хлопець, хай вони обзасдряться!». Приміряла: прикольноенько...

Люди збиралися на майдані, від їх шуму і тупоту повітря гуділо. Народ вимагав змін, а зустрів тільки незліченні міліцейські кордони.

«Демократія переможе» – казав Промовець з мегафоном, і його слова відгукувалися скандуванням його прізвища. «Майте совість, можновладці!» – закликав він, і майдан вибухав оплесками та шумом, у якому, прислухавшись, можна було почути брутальну лайку на адресу влади. «Ми законно зібралися тут, щоб відстояти свої права» – пояснював Промовець, а люди приходили і приходили, розмахували руками, кричали гнівні слова та витискали міліцію з майдану своєю масою.

Активіст, вливаючись у протестне море, розштовхував ліктями мітингуючих та волав про необхідність рішучих дій. І негайно став улюбленцем публіки, за яким готові були йти сотні людей. Він не знав, куди їх вести, однак із задоволенням куражився власною популярністю.

«Ганьба!» – кричали всі, не приховуючи бажання рушити за ким завгодно та розтоптати ворогів.

Лише Людина почула свій голос, здивувалася, звідки накопичилося стільки ворожості, і глянула у небо. Відчула доторк Бога. «Сьогодні проллється кров, але потім, можливо, ми будемо вільні!» – прошепотів хтось ззаду їй на вухо. Людина обернулася, щоб побачити, хто це сказав, і не

знайшла нікого конкретного. Лише помітила автомати Калашникова на плечах міліціонерів та зустріла погляд тисячі очей, в якому читалося: «Хто не з нами, той проти нас». Один тільки дивився собі під ноги.

– Чому ти не трясеш кулаком і не кричиш «Ганьба!» разом з усіма?

– Я хочу співати, але тут дуже шумно.

– Хіба ти прийшов сюди не за свободою? Не зважай на шум, співай! Я слухатиму.

І той наважився заспівати. Прислухаючись до співу, чимало людей припинили кричати та замислились. Слова пісні були несподіваними, немислимими, але мотив викликав віру і любов. Притихнувши, люди почули слова, які досі тонули в шумі та криках:

– Є добра пропозиція.

– Потрібен відповідальний підхід.

– Якщо влада нас не чує, вирішимо всі питання самостійно.

Промовець почав оголошувати проект резолюції мітингу з порадами фахівців, як творити добро і нормально жити без допомоги влади та захистити своє життя і майно від злочинних посягань.

Ввечорі, коли народ і міліція розійшлися, по телевізору трансливалися зловісні коментарі міністрів порядку та режиму. Міністри були дуже розчаровані таким розвитком подій, адже у разі придушення масових заворушень Правитель обіцяв кожному з них Орден Героя. Вони навіть змовилися наступного разу винайняти скаженого провокатора на гроші, вкрадені під час імітації реформ. Але, поки міністри торгувалися з жадібним провокатором, люди перестали мітингувати і почали робити добро без примусу влади. Жорстокий Правитель виявився не потрібним народові, і опозиція швидко змінила політичний устрій.

Донині лунає над майданом пісня про те, що кожна людина – вільна, кожен сам собі господар, що не може бути нічого гірше, ніж стати рабом страху, гніву, брехні чи зневіри у власних силах.

РАДНИКИ

Привіт, народе. Не чекали? Авжеж, всі зібралися і нас не чекали. А ми тут. І настане час, коли ми скажемо напевне, чому ми так хотіли зібратися і чим все скінчиться.

Ніякі емоції не залишаються без наслідків. Емоції рухають людьми, а ми робимо висновки і скеровуємо рух у правильному напрямку. Ми допомагаємо. Ми радимо.

Ми – це ми, але ми більше, ніж ми, хоча комусь здається, що нас меншість і ми ненормальні. Ми – натхнення, одкровення. Ми не можемо бути нормальними, бо ми нові.

Ми – голос здорового глузду. Ми постійно шукаємо згоду між нами. Ми любимо згоду. Ми існуємо завдяки згоді. Згода робить нас тими, ким ми є. Згода робить нас людьми.

Ми зібралися, непокоїмося, гніваємося. Ми обнімаємося, пильно вдивляємося, слухаємо. Ми відчуваємо, співчуваємо, співпереживаємо. Ми мислимо. І ми радимо, цілуючи у голову. Якщо ми слухаємо один одного, гнів рухає нас до звільнення від гніву. Якщо ми не хочемо слухати голос здорового глузду, ми стаємо рабами свого гніву, і гнів вбиває нас.

– Народ повстав, відчувши гнів.

Ми хочемо свободи!

– Гнів – наш тиран і бог рабів.

Від гніву звільнить згода.

– З чужими згоди не шукай,

Бо станеш теж чужим.

– Для нас не буде чужака.

Знайдеться місце всім.

– Чужим не місце серед нас.

Це наші вороги.

– Тож нам мінятися вже час,

Інакше ми загинем.

– Ми кам'яні, ми вічна твердь.

Стоїм ми на своєму!

– Такою буде наша смерть.

А нині ми живемо.

ЗМІСТ

Справжній Євромайдан: будемо відвертими	3
Рабам і їх рабовласникам в Європі не місце	5
Революція в душі	9
Енергія та інерція державності	12
Підманули, підвели!	16
Билися до крові хлопці на майдані... ..	17
Україні потрібні одинаки	18
Коли я не бажаю	20
Лунає пісня над майданом	27
Радники	30

ПРО АВТОРА

Юрій Шеляженко – київський видавець, журналіст, правозахисник, письменник, проповідник оригінальної релігії, яка зветься вірою в найвищу цінність людини і, за відгуками релігієзнавців, є сучасним духовним рухом, «своєрідним релігійним пацифізмом».

Брав участь у акції «Україна без Кучми» в 2000 році та у Помаранчевій революції у 2004 році, презентував свою повість «Разом!» на Майдані Незалежності 11 грудня 2004 року. Редактор газети «Правдошукач» та релігійного бюлетеня «Ідеаліст». Ці видання, а також авторський комплект з чотирьох книжок Ю. Шеляженка можна передплатити на будь-якому поштовому відділенні України за передплатними індексами 49608, 68183 та 68726 у каталозі Державного підприємства «Преса».

Літературно-художнє видання

Шеляженко Юрій Вадимович

МІЙ ЄВРОМАЙДАН

Відповідальний за випуск, редагування,
коректуру, оформлення, комп'ютерний набір
та верстку: Ю. В. Шеляженко.

Підп. до друку 02.12.2013 р. Формат 84x108/32.
Папір офсетний. Друк лазерний. Гарнітура Камбрія.
Умовн. друк. арк. 1,7. Обл.-вид. арк. 1,1.
Наклад 2000 прим. Зам. № 14.

Видавець Шеляженко Юрій Вадимович,
вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82, м. Київ, 01042.
Тел. +38 (097) 317-93-26, факс +38 (044) 529-04-35.
E-mail: yuriy.sheliazhenko@gmail.com

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготівників і
розповсюджувачів видавничої продукції серія ДК № 4425,
видане Державним комітетом телебачення і радіомовлення
України 22.10.2012 р.

Віддруковано ПП "Видавництво "Слово",
03062, м.Київ, проспект Перемоги, 75/2.

ISBN 978-617-7088-02-7

9 786177 088027 >